

143 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Pao mit de Vut

Wout was gestopt mè waarke. Z'n baos hà tegen 'm gezeed, dat-ie niet in de vut kon, maor dat-ie d'r in mos en zô was 't gebeurde. "Bè-je overbôôjig geworde pao?, vroeg z'n oudste zeun plaogerig, trewaail Wout in de grôôte zurg z'n pijpie zat te rôôke. "Hij is z'n hêêle leve al overbôôjig", zeurde Pleun, z'n jongere vrouw. "Wat mot ik nou met 'n vent die d'n godgansen dag voor je voete lôôpt, azzie aan 't waark ben?"

"Overbôôjig was pao niet, want dan wazze wij d'r niet gewist", stelde de jongste zeun vast. "Jij had 'r ok nooit motte weze gromde Pleun nog na den daer zat wel wat in, want 't ventjie was ontstaon op 't ôôgenblik, dat Pleun doch dat 't nie meer kon. Maor 't bleek nog te te kenne.

Wout had z'n hêêle leve buitenaf gewaarkt en Pleun kon d'r mor niet aan gewonne raoke, dà ze nou iederen dag mit 'm opgescheept zou zitte. Onder de bedrijve deur was ze mit blek en vaarke bezig de vloer te vege voor de zurg, waer Wout mit z'n pôôtjies omhông zat, om niet in de weeg te zitte. 't Mot voor die stoel wel ontaerd onte gewist zijn, want 't vege duurde nogal 'n hêêl hortie. "Laet je klaauwchies is wappere", riep ze op 't lest. " 't Huis mot hôngnôôdig gevaarfd worde".

Dat had ze niet aan dôôvemansore gerope; Wout was nou êêmel zôô gek op vaarve, dat de zeun wel 's zee: "Pao hêt de vaarfitis", hoewel gêên hond begreep, wat-ie daermee bedoelde. Wout ontvluchtte dolgelukkig de schôônmaak attribute en verdween achter in d'n huis, mor tot ieders stomme verbaozing zagge ze 'm over 't achteraarfie weggaon. "Waer is je vaoder nou hene, z'n klompe staon hier en hij is 'm mit z'n 's zondasse schoene gesmeerd", riep Pleun, die wel aarg veul gromde.

De hêêle parrementaosie zou d'r gaauw achter komme, hoe 't zat, omdat nae 'n haalf uurtie Wout trug kwam mit 'n paksie. Toe 't opegong, was iederêên mit stomhaaid gesloge. D'r kwam 'n elektries vaarfspuitjie voor d'n dag en daerbij was de ontsteltenis zô grôôt, dat niemand meer iets zee.

Vaoder dus weg mè z'n spuitjie, om op 't plat bove de keuke 't hekkentjie en 't schaaid mit de bure 'n beurt te geve. 'n Hortie laeter was-tie d'r mee klaor en mogge ze komme kijke. 't Kon nie aarger; d'n hêêle omhaaning was felpaors en 't betegelde achteruitjie zat vol mit paorse spikkeltjies en in 't klaaine tuintjie stinge nou ok hêêl aandere blommechies.

"Oh, kijk nou toch 's naer de mêêuwe", riep Nel, de dochter des huizes; vroeger wazze d'r drie stêene mêêuwe op 'n paoltjie gewist en je ken raeje, wà voor kleur die nou hadde. 'n Stel Jevaonse poppe, die op d'n overlôôp gestaon hadde, wazze ok 't slachtoffer geworde vande vut van Woute. Die wazze nie paors, want daervoor had-ie wit genome, ofschôôn d'r nog wat paors deur zat en daerdeur was 't 'n prachtige dôôdskleur geworde.

De mêêuwe zijn d'r nou niet meer, zeker weggevloge en de Jevaontjies zijn plechtig